

Mitte midagi ei tee, ennast kuskile pakkuma ei lähe, olen selle üle väga õnnelik, teatab Ago-Endrik Kerge, kui pärida, mis tal lähemal ajal kavas on.

Foto: Priit Simson

jõukate ja haritud inimeste järeltulijad valima vasakpoolse maailmavaate, valis Pätsi valitsemise ajal vasakpoolse ilma-vaate ka mu ema. Kui algas sõda, siis evakueeriti ema, tädi ja meid, lapsi n-ö Nõukogude Liidu tagalasse. Kokku kolmeks aastaks. Kõigepealt jõudsime Volga äärde ühte külla... Mulle ei tule praegu selle koha nimi meelde. Aga pildid sealsest elust on mul hästi silme ees.

Mõne aja pärast moodustati Jegorjevskis Eesti lastele lastekodu ja mind saadeti sinna. Vanemad saadeti loomulikult tööle. Selle lastekodu juhataja oli muide üks väljapaistev eesti naine – kirjastaja Erni Hiire abikaasa Aimi Hiir, Karl Martin Sinijärve vanaema. Selles lastekodus olime kuni 1944. aastani, kui Eesti

nud. Nad on Tallinnas käinud ja tulevad sel kevadel jälle.

Mis veelgi põnevam: selgus, et õde oli ostnud Haapsallu majakese. Tuli välja, et olime kümme aastat mõlemad Haapsalus elanud, võib-olla ka poes kohtunud. Aga ei teadnud, et oleme õde ja vend.

Teil on kaks venda – üks vanem, teine noorem. Olete rääkinud, et kuna vanusevahe oli nii suur, siis polnud te lapsepõlves mängukaaslased. Aga mis ala inimesed vennad on?

Vanem vend oli keemik, väga andekas keemik. Aga tal tekkisid terviseprobleemid ja ta lõpetas oma elupäevad hooldekodus. Noorem vend lõpetas Tartu ülikooli ajaloolasena, aga ei ole sel alal töötanud. Ta on töötanud kõikisugustel muudel aladel, praegu elab Soomes ja töötab ühes raamatukaupluses.

Avandi ja Sepp, tundub, teevad kõike ise ja lavastaja kõrvalpilk on puudu.

sai „vabastatud”, siis saadeti meid Tallinnasse tagasi. On selgelt meeles, kui pikk ja külm sõit see oli.

Oma ema kohta olete rääkinud, et ta oli kirjastuses tõlkija ja toimetaja, valdas väga mitut võõrkeelt. Aga isa kohta pole ma kuulnud.

Isa oli mul n-ö igavene üliõpilane. Tähen-dab, ma pean täpsustama, et see isa, kelle nime ma kannan, ei ole minu isa. Ta oli minu vanema venna isa. Pärast venna sündi läks ema oma esimesest abikaasast lahku ja jäi üksinda. Kui mina sündisin, siis oli minu isa üks teine mees. Liiga isiklik teema, ei hakka pikalt rääkima, aga ema ei abiellunud temaga – õigemini ei saanud, sest tol mehel oli oma pere. Nii lihtsalt juhtus. Aga mu ema abiellus hoopis teist korda oma endise abikaasaga, et anda minule korralik nimi.

Aga päris isa?

Lapsepõlvest ma ikka teadsin, et kusagil väljamaal ta on ja et tal on kaks tüdart. 1991. aastal, kui Kanadasse jõudsin – teadsin, et isa peaks elama seal – sain teada, et ta oli pool aastat varem siitilmast lahkunud. Minu enda poeg leidis alles paar aastat tagasi üles mu õe ehk poolõe. Ta (õe nimi on Ene Riisna Greenfield – R. R.) on minust vaid pool aastat vanem, oleme praktiliselt eakaaslased. Poeg leidis ta üles ja viis meid kokku.

Meil kulus seega 70 aastat, selleks et üksteist leida.

Kas ta teadis teist?

Mina teadsin temast, aga tema ei teadnud minust midagi.

Muide, selgus, et ka tema on televisioonis töötanud. Õppinud Kanadas Torontos, töötanud Ameerika televisioonis, kahe Emmy laurea-ta. Töötas n-ö probleemsaadete produtsendina. Ja mis on veel huvitav: ta on abielus mehega, kes praegu on 92-aastane, aga oli 1962. aastal John Kennedy valitsuses välisministri asetäitja. Ta nimi James L. Greenfield.

Kui Kennedy siitilmast lahkus, võeti õmees New York Timesi toimetajaks, toona ei olnud see nii kõrgel tasemel ajaleht. Aga ta töötas 10–20 aastaga New York Timesi taseme üles ja lahkus sealt, kui sai 80. Ma olen selle mehega kohtu-

Räägime teie loomingust. Hästi mäletatakse ja teatakse televisioonis tehtud lavastusi: „Pisuhända”, „Kuulsuse narre”, „Tabamata imet” jne. Teatris lavastamisest ja tantsijakarjäärist teatakse vähem.

Eks ta nii ongi. Teater on ainult hetkes toimiv kunst. Kümne aasta pärast ei mäleta seda suurt keegi.

Neid vanu telelavastusi vaadates tabasin end mõttelt, et paljudest neist on saanud Eesti telehuumori klassika. Mõjuvad siiani päris hästi, mis seal salata.

Selle üle on mul endalgi hea meel. Olen hiljem vaadanud – justkui täitsa võõra pilguga – ja tõesti, täiesti vaadatav. See on tähelepanuväärne, kui 35 aastat hiljem üks lavastus ikka veel toimib. See näitab, et ju seal on midagi sellist, mis on kestnud läbi aegade.

Tänu neile lavastustele said Eesti huumori varasalve salvestatud ka te kahe kursuskaaslase Urmas Kibuspuu ja Jüri Krjukovi suurpärased rollid.

Nii on. Kõigepealt pean ütleva, et nad mõlemad olid väga suured anded. Ei näite-kunstis, kirjanduses ega mujalgi kunstis saa eksisteerida, kui sul puudub anne. Tähen-dab saab, aga siis oled sa keskpärane. Ka keskpärasusel on oma koht, aga läbi aegade ei jää kestma mitte nemad, vaid Kibuspuu ja Krjukov.

Mõlema puhul olen mõelnud, et oleks tahtnud neid näha küpsete näitlejatena.

Mul on samad mõtted. Olen sageli mõelnud, mida nad tänases päevas oleksid teinud. Võib-olla oleks minulgi olnud au nendega veel midagi teha. Võib-olla mitte. Eluteed on imelikud. Muide, kusagil 1985. aastal, kui Kibuspuu lahkus, siis tunnetasin, et ka minul on aeg end muuta. Tuligi pakkumine Vanemuisesse ja tundsin, et seda muutust on vaja.

Seega lõppes Kibuspuu lahkumisega aktiivne periood televisioonis?

Võib küll nii öelda.

Kas praegune televisioon on huvitav?

Eks teles ole väga mitmesugust. Üldiselt – see on minu isiklik arvamus ja võib-olla kellegi vastu ülekohtune – ei vaja praegune televisioon eriti kõrgetasemelist produktiooni. Piisab, kui asi on, ütleme, sellisel „käib kah” tasemel. Ei ole justkui vajadust kõrgema taseme järele. Ja samas on sellega see jube asi, et nii madaldatakse vaatajaskonna maitset. See toodang ei kasvata, ei vii kõrgemale. Keskpärasust